

רעפ 57369-02-25 - עומר פרג נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 57369-02-25

לפני:	כבוד השופט דוד מינץ
המבקש:	עומר פרג
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט מ' אבן חן) מיום 28.1.2025 בעמ"ת 70230-01-25
בשם המבקש:	

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט מ' אבן חן) מיום 28.1.2025 בעמ"ת 70230-01-25, בה התקבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום בירושלים (השופטת ע' גרינבאום-שמעון) מיום 26.1.2025 במ"ת 20768-11-24 לשחרר את המבקש למעצר בית בתנאים מגבילים, והוחלט על מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. ביום 10.11.2024 הוגש נגד המבקש כתב אישום הכולל תשעה אישומים המייחסים לו עבירות של הסעת תושב זר שלא כדין; ניסיון הסעת שלושה תושבים זרים או יותר; סיוע לניסיון כניסה לישראל שלא כחוק; וניסיון העסקת תושב זר שלא כדין לפי חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

2. בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בדיון שנערך בבקשה ביום 17.1.2024 הורה בית משפט השלום על עריכת תסקיר מעצר על אודות המבקש, לאור עברו הפלילי הנקי. בתסקיר הומלץ על שחרורו של המבקש ממעצר מאחורי סורג ובריאח ל"מעצר בית" בתנאים מגבילים. זאת, בין היתר, לאור הערכת הסיכון הנמוכה להישנות עבירות מצדו. בהחלטה מיום 26.1.2025 אימץ בית משפט השלום את המלצת שירות המבחן.

3. המשיבה הגישה לבית המשפט המחוזי ערר על ההחלטה, וביום 28.1.2025 קיבל בית המשפט את הערר והורה על מעצר המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. נקבע כי נוכח המעשים המיוחסים למבקש קיים חשש ממשי שהוא יסכן את ביטחון הציבור באם ישוחרר. צוין כי המבקש נתפס פעם אחר פעם במחסומי הכניסה לישראל והובהר לו כי השוהים הבלתי חוקיים אותם הוא מסיע אסורי כניסה, וחרף זאת הוא שב וביצע את העבירות המיוחסות לו והכל למטרת בצע כסף. על כן לא ניתן לתת בו את האמון הדרוש לצורך שחרור לחלופת מעצר. כן צוין כי הכנסת שוהים בלתי חוקיים לישראל ללא היתר טומנת בחובה "עילת מסוכנות כפולה", הן נוכח החשש מביצוע פעילות ביטחונית אסורה על ידי השוהה הבלתי חוקי; והן בשל הצורך של כוחות הביטחון להשקיע משאבים בניסיון להגן על גבולות המדינה, אותם ניתן היה להשקיע במקומות נחוצים אחרים. הודגש כי המלצת שירות המבחן אינה מחייבת את בית המשפט.

4. מכאן הבקשה שלפני בה נטען בעיקר כי בית המשפט המחוזי שגה כאשר התעלם לחלוטין מתסקיר שירות המבחן החיובי בעניינו של המבקש ומהמסוכנות הנמוכה שיוחסה לו, וכי החלטתו מרוקנת מתוכן את תפקידו של שירות המבחן. ההחלטה גם סותרת את לשון סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, לפיה הכלל הוא שחרור לחלופת מעצר ורק מקום שבו לא קיימת חלופה, יורה בית המשפט על מעצר. כמו כן, לא ניתן משקל מספק לנסיבותיו של המבקש ובכללן עברו הפלילי הנקי והעובדה שהמשיבה לא נקטה בשום הליך משפטי נגדו בפעמים הקודמות בהן נתפס במחסומי הכניסה, עובר למקרה האחרון בו נעצר. לבסוף, ההחלטה סוטה בצורה קיצונית ומחמירה מהמקובל בפסיקה במקרים מעין אלו.

5. דין הבקשה להידחות. רשות ערר ב"גלגול שלישי" על החלטות בענייני מעצר תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעוררת שאלה משפטיות בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית, או כאשר מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות זאת (וראו לאחרונה: ברע"פ 58087-02-25 מחאג'נה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (27.2.2025); ברע"פ 69250-02-25 בלקר נ' מדינת ישראל (26.2.2025)). הבקשה שלפני נטועה כולה בעניינו הפרטני של המבקש, ולא התרשמתי כי מתקיימות במקרה דנן נסיבות חריגות המצדיקות התערבות. המבקש מלין בעיקר על קביעת בית המשפט המחוזי לפיה אין לאמץ את המלצת תסקיר שירות המבחן. ברם כפי שהובהר זה מכבר, המלצת שירות המבחן כשמה כן היא, ואין בה כדי לכבול את ידי בית המשפט או להחליף את שיקול דעתו (בש"פ 8056/23 מדינת ישראל נ' אבוענאם, פסקה 10 (21.11.2023); בש"פ 6835/20 קריספי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (11.10.2020); בש"פ 6115/19 מדינת ישראל נ' בן אבו, פסקה 14 (24.9.2019)). במקרה זה בית המשפט נתן דעתו להמלצת שירות המבחן לצד יתר השיקולים הרלוונטיים, ומצא כי אין בה כדי להטות את הכף לעבר שחרור המבקש. זאת נוכח המסוכנות המשמעותית הטמונה במעשיו, כמו גם הקושי לתת בו אמון בהינתן ששב וניסה להכניס לישראל שוהים בלתי חוקיים הגם שנתפס במעשיו בעבר והובהר לו כי כניסתם לישראל אסורה. החלטה זו אינה מגלה עילה להתערבות בית משפט זה, ודאי בשים לב לאמות המידה המצומצמות המפורטות לעיל.

כאמור הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ב' אדר תשפ"ה (02 מרץ 2025).

דוד מינץ
שופט